



Győri Ítéltábla

Gf.II.20.045/2021/8. szám

A Győri Ítéltábla a dr. Busa Klára ügyvéd (cím9.) által képviselt Felperes1 Korlátolt Felelősségű Társaság (cím2.) I. r. felperesnek, valamint a dr. Mártha Ágnes Eszter kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes2 (cím10; képv.) II. r. felperesnek a Szigeti, Raszler & Kulisity Ügyvédi Iroda (cím7.; ügyintéző: dr. Szigeti Balázs ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím11) alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. január 21-én kelt 1.G.40.053/2020/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja, azzal a kiegészítéssel, hogy kötelezi az alperest, az állami adóhatóság külön felhívására, az abban foglalt módon és időben fizessen meg az államnak további 209.460,- (kettőszázkilencezer-négyszázhatvan) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, az abban foglalt módon és időben fizessen meg az államnak 2.500.000,- (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 100.000,- (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

[1] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy

- tizenöt napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 7.745.996,- Ft-ot és 595.300,- Ft perköltséget;
- tizenöt napon belül fizessen meg a II. r. felperesnek 50.776.030,- Ft-ot és 50.000,- Ft perköltséget;
- külön felhívásra fizessen meg az államnak 1.500.000,- Ft előlegezett kereseti illetéket.

[2] Határozatának indokolásában megállapította, hogy a cégjegyzékbe cégjegyzékszám2 számon bejegyzett Kft.1ban vezető tisztségviselőként 1996. november 11-étől a cég felszámolásának elrendeléséig az alperes volt bejegyezve.

[3] A Veszprémi Törvényszék 2016. szeptember 23-án kelt 6.Fpk.140/2016/4. számú végzésével a Kft.1 adós fizetéseképtelenségét megállapította, és egyúttal felszámolását főeljárásként elrendelte. Az adós fellebbezése folytán eljáró Győri Ítéltábla Fpkf.II.16.050/2016/3. számú végzésével e végzést helybenhagyta. A felszámolást elrendelő végzés közzétételére a Céglőnyben 2017. január 3-án került sor; ez volt a felszámolás kezdő időpontja.

[4] A Veszprémi Törvényszék a 2020. május 29-én meghozott, s 2020. június 30-án jogerőre emelkedett 6.Fpk.140/2016/64. számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezettnek nyilvánította, s rendelkezett az adós megszüntetéséről. Megállapította, hogy a hitelezői igények kielégítésére fedezet nem áll rendelkezésre. A jogerős végzést a Céglőnyben 2020. július 1-jén tették közzé.

[5] A Veszprémi Törvényszék a felszámolás alatt álló adós keresetével indult perben 2018. június 6-án kelt 4.G.40.069/2017/26/I. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint a Kft.1 ügyvezetője a gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 67.621.000,- Ft-tal csökkent. Ezt az ítéletet az alperes fellebbezése folytán eljáró Győri Ítéltábla a 2018. október 3-án meghozott Gf.IV.20.211/2018/6/I. számú ítéletével helybenhagyta.

[6] Az I. r. felperes a törvényszékhez 2020. augusztus 19-én benyújtott keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 7.745.996,- Ft és perkölsége megfizetésére. Előadta, hogy a Veszprémi Törvényszék az adós gazdálkodó szervezetet felszámolási eljárás lefolytatása után jogutód nélkül megszüntette, s a visszaigazolt hitelezői igények kiegyenlíthetetlenül maradtak. Hivatkozott a Veszprémi Törvényszék előtt 4.G.40.069/2017. számon indult perben hozott ítéletre is.

[7] A II. r. felperes az elsőfokú bírósághoz 2020. szeptember 2-án előterjesztett keresetében azt kérte, hogy a törvényszék az alperest 50.776.030,- Ft, valamint perkölsége megfizetésére kötelezze. A II. r. felperes is hivatkozott a Veszprémi Törvényszék 6.Fpk.140/2016/64. számú végzésére, valamint az előzményi perben hozott ítéletre. A II. r. felperes által eredetileg G.40.050/2020. számon indított pert az elsőfokú bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (12) bekezdése alapján az I. r. felperes által indított perhez egyesítette.

[8] Az alperes az I. r. felperes keresetét 1.882.945,- Ft-ot, a II. r. felperes keresetét pedig annak 14.696.653,- Ft-ot meghaladó részében elutasítani kérte. Utalt arra, hogy a Kft.1-val szemben a bejelentett hitelezői igények teljes összege 233.626.388,- Ft volt, míg személyes felelősségét az előzményi ügyben eljáró bíróságok 67.621.000,- Ft-ban állapították meg. Ebből következően az összes hitelezői igény 28,9 százalékaért felel, így a Cstv. 33/A. § (13) bekezdése értelmében a felperesek követelése is legfeljebb ebben a hányadban lehet megalapozott.

[9] Az elsőfokú bíróság felhívta a Cstv. 33/A. § (11)-(13) bekezdéseit, s a felperesek keresetét megalapozottnak ítélte meg. Abból indult ki, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított perben hozott jogerős ítélet a Kft.1 vagyonsökkenését 67.621.000,- Ft-ban határozta meg, amelyért az alperes felel. A felperesek a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerint, a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozatnak a Céglőnyben közzétételétől számított 90 napos jogvesztő határidőben indítottak pert; követeléseik nem haladták meg azt az összeget, amelyért az alperes felelősséggel tartozik. Az alperes ellenkérelmében hivatkozott arányos kielégítés a Cstv. 33/A. § (13) bekezdésére figyelemmel nem feleltethető meg a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igények és a vezető tisztségviselő terhére meghatározott felelősségi összeghatár hányadosának a marasztalási keresetet előterjesztő hitelezők követelésére vetített részének.

[10] A törvényszék hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási perben hozott jogerős ítélet következtében a vagyonszerzés ténye és annak mértéke nem volt vitatható. A felelősséget megállapító ítélet valamennyi hitelezőnek biztosítja azt a jogot, hogy a felszámolási eljárás befejezése után a vezető tisztségviselővel (tisztségviselőkkal) szemben a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelés megtérülése céljából marasztalási kereseteket nyújtson be, legfeljebb azonban saját igényének és a marasztalást kérő valamennyi hitelező együttes igényének a már megállapított vagyonsökkenésre vetített aránya szerint meghatározható összeg erejéig. A marasztalási perben tehát a hitelező(k) nem a teljes vagyonsökkenés összegére vonatkozó követelést, hanem csak saját, ki nem elégített hitelezői igényüket (igényeiket), vagy annak egy részét érvényesítheti(k). Mindemellett marasztalási per megindítására nem kizárólag az előzményi per felperese(i) jogosult(ak), hanem a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése értelmében az összes hitelező, akinek (amelynek) a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői igénye maradt fenn. A marasztalási perben nincs már lehetőség annak értékelésére, hogy az alperes sérelmezett magatartásának hiányában a konkrét hitelezői követelés milyen mértékben lett volna kielégíthető. E perben csak azt lehet vizsgálni, hogy az adós vagyonából ki nem elégíthető, és a marasztalási per tárgyává is tett hitelezői igények együttes összege meghaladja-e az előzményi perben meghatározott összeget. Ha meghaladja, úgy a marasztalás korlátját a megállapítási perben meghatározott összeg képezi, és ezen az összegen belül a hitelezők igényét arányosan kell kiegyenlíteni. Ellenkező esetben ugyanakkor a marasztalás a felszámolás során ki nem elégíthető és peresített hitelezői követelések együttes összegéig terjedhet a marasztalás, s nincs szükség arányosításra.

[11] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdésére hivatkozással kötelezte az alperest a felperesek költségjegyzékben felszámított perköltségének megfizetésére. A perköltség az I. r. felperest érintően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdésének a) és b) pontjain alapulóan 300.000,- Ft ügyvédi munkadíjból, 40.000,- Ft tárgyaláson megjelenés munkadíjából, 255.300,- Ft megfizetett illetékből, míg a II. r. felperes vonatkozásában a jogtanácsosi munkadíjból tevődik össze.

[12] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását úgy kérte, hogy az ítéltábla az I. r. felperes keresetét 1.882.945,- Ft-ot, míg a II. r. felperes keresetét 14.696.653,- Ft-ot meghaladóan utasítsa el. Az I. r. felperes javára megítélt perköltséget pedig 172.041,- Ft-ra kérte leszállítani. Hangsúlyozta: a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.211/2018/6/I. számú ítélete rögzítette, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összege 233.626.388,- Ft, melyhez képest a személyes felelősségét

67.621.000,- Ft-ban határozta meg, így az összes hitelezői igény 28,9 százalékának megfelelő összeg erejéig felel a hitelezői igények kielégítéséért. Ebből adódóan az I. r. felperes 6.515.389,- Ft bejelentett követeléséből csupán 1.882.945,- Ft-ot, míg a II. r. felperes 50.776.030,- Ft bejelentett igény után 14.696.653,- Ft-ot érvényesíthet. A Cstv. 33/A. § (13) bekezdéséből pedig az következik, hogy amennyiben több hitelező terjeszt elő a Cstv. 33/A. § (11) és (12) bekezdései szerint keresetet, úgy a hitelezői követeléseket arányosan, a Cstv. 57. § (1) bekezdésének rendelkezésére tekintet nélkül kell kielégíteni. Emiatt az I. r. felperest arányosan csak 172.041,- Ft perköltség illette volna meg.

[13] Az I. r. felperes fellebbezési ellenkérelmében a törvényszék ítéletének helybenhagyását kérte. Kifejtette: mivel a marasztalási perben érvényesített hitelezői igények nem haladják meg a megállapítási perben vagyonsökkenésként meghatározott összeget, értelemszerűen a Cstv. 33/A. § (13) bekezdése szerint arányosításra nincs szükség. A másodfokú eljárásban érvényesített ügyvédi munkadíjat a R. 1. § (5) bekezdése [helyesen: 3. § (5) bekezdése] alapján 193.650,- Ft-ban jelölte meg.

[14] A II. r. felperes szintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az előzményi ügyben hozott ítélet azt jelöli csupán ki, hogy az alperes legfeljebb 67.621.000,- Ft összegben marasztalható, azonban a törvényszék együttesen a felpereseknek ennél kisebb összeg megfizetésére kötelezte őt, ezért a követelések arányos kielégítésére vonatkozó rendelkezés nem volt alkalmazható. Megjegyezte végül, hogy az elsőfokú bíróság indokaival vág egybe a Győri Ítéltábla Gf.II.20.085/2015/5. számú – a BDT2016. 3467. számon közzétett - ítéletének indokolása is.

[15] A fellebbezés alaptalan.

[16] Az ítéltábla mindenekelőtt előrebozsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelmek korlátai között bírálta felül, s azt az I. r. felperest érintően 1.882.945,- Ft, míg a II. r. felperes vonatkozásában 14.696.653,- Ft marasztalási összeg, valamint az I. r. felperes javára megítélt 172.041,- Ft perköltség erejéig nem érintette.

[17] A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék az alperest az I. r. felperes javára 7.745.996,- Ft, míg a II. r. felperesnek 50.776.030,- Ft megfizetésére helytállóan kötelezte, s nem tévedett az I. r. felperesnek járó perköltség meghatározásakor sem. Döntésének indokaival is egyetért; a fellebbezés érvei az elsőfokú ítélet megváltoztatását nem alapozzák meg.

[18] Az alperes felelőssége a Ptk. 3:118. §-ából következik; e rendelkezést az irányadó bírói gyakorlat szerint a Cst. 33/A. §-ával együtt kell alkalmazni, ugyanis azonos alanyi jogról és annak meghatározott eljárási rend szerinti érvényesítéséről van szó (PJD2019. 25.).

[19] A Cstv. 33/A. § (13) bekezdését 2017. július 1-jei hatállyal a 2017. évi XLIX. törvény 17. §-a iktatta be, ugyanakkor azt a Cstv. 83/R. § (4) bekezdéséből következően jelen

perben is alkalmazni kellett. Az ítéltábla megjegyzi: 2017. július 1-jét megelőzően a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése rendelkezett tartalmában lényegében ezzel azonos módon, úgy, hogy a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelésük erejéig kérhetik a hitelezők a vezető tisztségviselő marasztalását, azzal, hogy amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, úgy a bíróság a hitelezői követelések arányos kielégítéséről rendelkezik.

[20] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperes marasztalásának felső korlátját egyrészt a marasztalási keresetet előterjesztett hitelezőknek a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelése, másrészt a Pp. 342. § (1) bekezdéséből következően az általuk érvényesített igény, harmadrészt pedig az adós vagyonsökkenésének a vezető tisztségviselő felelősségi körébe tartozóan az előzményi perben megállapított mértéke jelenti. Az alperes részéről hivatkozott 28,9 százalékos mértékű kielégítési arány csak akkor lenne irányadó, ha az adós valamennyi hitelezője határidőn belül marasztalásra irányuló keresetet nyújtott volna be. Arányosításra kizárólag a hitelezők egymáshoz viszonyított követelései tekintetében, s csak akkor van helye, ha a marasztalási perben érvényesített valamennyi igény összességében meghaladja az adós vagyonsökkenésének mértékét. Mivel e feltétel a perben nem áll fenn, a törvényszék helyesen rendelkezett akként, hogy az alperest a felperesek teljes követelésének megfizetésére kötelezte.

[21] Ebből az is következik, hogy az alperes fellebbezésében meghatározott okból az őt terhelően meghatározott elsőfokú perköltség sem volt csökkenthető.

[22] Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét – hivatkozással a Pp. 383. § (2) bekezdésére – helybenhagyta.

[23] Az ítéletet – hivatkozással a Pp. 383. § (6) bekezdésére - kiegészítette ugyanakkor azzal, hogy az alperest kötelezte az állami adóhatóság külön felhívására, az abban foglalt módon és időben további 209.460,- Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésére is. Ennek okai az alábbiak.

[24] A per az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos. Az I. r. felperes 7.745.996,- Ft megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Megállapítható, hogy a Kft.1 elleni felszámolási eljárásban 4.255.000,- Ft tőkekövetelését vette a felszámoló nyilvántartásba, míg a fennmaradó 3.490.996,- Ft eredetileg járulék igény volt. A Pp. 21. § (4) bekezdéséből következően a pertárgyérték meghatározásakor a járulékokat figyelmen kívül kell hagyni, ha azokat a főköveteléssel együtt, ugyanabban az eljárásban érvényesítik, ugyanakkor a felpereseknek az alperessel fennálló jogviszonyában az eredetileg a felszámolási eljárás adásával szemben érvényesített járulék követelés a főkövetelés részévé vált. Ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése, továbbá 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az I. r. felperes követelését érintően a kereseti illeték helyesen 464.760,- Ft, melyből a felperes átutalással 255.300,- Ft-ot megfizetett, így a különbözeti összeg – mint feljegyzett illeték – megfizetésére (az 1.500.000,- Ft II. r. felperesi kereseti illeték mellett) az alperes köteles.

[25] A másodfokú bíróság az Itv. 38. § (1) bekezdésére, 46. § (1) bekezdésére, illetve 59. § (1) bekezdésére utalással kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, az abban meghatározott módon és időben fizessen meg

az államnak 2.500.000,- Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket. Kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperest arra is, hogy a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint megállapított tizenöt nap teljesítési határidőben fizessen meg az I. r. felperesnek 100.000,- Ft másodfokú perköltséget; ez az összeg a R. 3. § (2) bekezdésének a), pontjára, (5) és (6) bekezdéseire figyelemmel, a kifejtett tevékenységgel arányban állóan meghatározott ügyvédi munkadíjat tartalmazza, azzal, hogy az I. r. felperes jogi képviselője erre vonatkozó nyilatkozatának hiányában általános forgalmi adót nem vett számításba. A II. r. felperes másodfokú eljárási költséget nem számított fel, ezért az ítéltábla ebben a vonatkozásban a határozathozatalt mellőzte [Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései, 82. § (3) bekezdése], míg az alperes saját fellebbezési eljárási költségét – a Pp. 83. § (1) bekezdéséből következően - maga viseli.

Győr, 2021. április 13.

Dr.Szalai György s.k.
Dr.Mészáros Zsolt s.k.

.. a tanács elnöke
bíró

Dr.Szabó Péter s.k.

előadó bíró